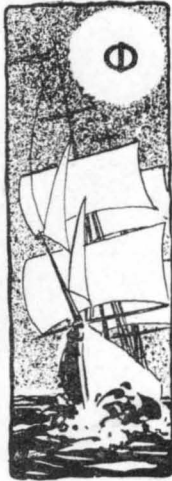

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ Η. ΜΕ GLOY

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΑΓΑΠΗ...

ΘΑΝΩ Πέμπτη αεροπορικώς Κρόντον μείνω λίγες μέρες Λονδίνο. ΓΙΑΓΙΑ

"Όταν διάβασε το τηλεγράφημα ή Ρόμπιν έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη... Διάβολε! μουρμούρισε, ή γιαγιά μου έρχεται ή στιγμή ακριβώς που πρέπει ν' άποφασίσω μεταξύ του Μάικ και του Ούνικου.

Η Ρόμπιν δεν έλασε την ώρα της σε συλλογισμούς, μόνο έσπευσε στο τηλέφωνο.

"Άλλο! Ούνικου, έσύ είσαι; "Άκουσε λοιπόν: "Η γιαγιά μου φθάνει την Πέμπτη από την Καλιφορνια για νά μείνη λίγες μέρες μαζί μου. Επομένως την Παρασκευή που θαρχθής θα την βρής εδώ. Θέλω νά μάς πιάς σ' ένα ήσυχο εστιατόριο εκείνο τό βράδυ, αν τυχόν δεχθής ή γιαγιά νά μάς συνοδέψη. Κατάλαβες; Και σε παρακαλώ Ούνικου, μη τυχόν ξεχασθής και με φιλήσης μπροστά της. Δεν πρέπει νά σκανδαλισθής ή καλή γρηούλα. Γεια σου, Ούνικεν. Καλή ανάμειση την Παρασκευή..."

Κατόπιν ή Ρόμπιν πήρε τόν Μάικ στο τηλέφωνο.

"Άλλο Μάικ, έσύ είσαι; "Έρχεται ή γιαγιά μου, την οποία θα γνωρίσω για πρώτη φορά. Είχε μιλώσσει βλέπεις με τόν πατέρα μου γιατί παντρεύτηκε τή μητέρα μου. Έρχεται τώρα στην "Αγγλία επει' από έξιηνα χρόνια νά νά με γνωρίσει. Είμαι ή μόνη συγγενής που τής μένει. Θέλει νά δη πώς τά καταφέρνω στο κατάστημα νεοτερισμών τό όλοιοι διευθύνω. Και άκουσε Μάικ, μη ξεγελασθής και με φιλήσης μπροστά της, για νά νά μη φοβισθής πώς είσαι ό μνηστική μου, γιατί έτσι τέλους δεν ούδ' είναι άκόμο τό «ναί.» Καλή ανάμειση, άφου βράδυ στις όκτώ..."

Η Ρόμπιν άκούηπτε τό άκουστικό στή θέσι του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Η Ρόμπιν ήταν όμορφη χαριτωμένη κι είχε μεγάλη πείρα της ζωής. Όκτώ χρόνια προητέρα ό γονείς της Ρόμπιν είχαν οκοιωθής σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα άφήνοντας τή Ρόμπιν, ή όποία μόλις τότε είχε τελειώσει τής σπουδής της, όλομόναχη στο Λονδίνο, με τραχίες λίρες για μόνη περιουσία. Η νέα σκέφθηκε άμέσως νά έργασθής. Καταπιάστηκε με διάφορες δουλειές. "Άλλά όλο άποτυχής είχε. Γνώρισε μαύρη φτώχεια, όσόντου άνοιξε ένα κατάστημα νεοτερισμών. Η τύχη γύρισε τότε γι' αήτην. "Άπό τή μιά μέρα στην άλλη, έγινε γνωστή σ' έναν πύλο έλεγκτή. "Έταν τώρα είκοσιπέντε χρόνων κι ή δουλειές της πήγαιναν περίφημα.

Τήν Πέμπτη τό απόγευμα, ή Ρόμπιν πήγε στο αεροδρόμιο του Κρόντον για νά έποδεχθής τή γιαγιά της. Τελυταία από τους άλλους επιβάτες, κατέβηκε από τό άεροπλάνο τής γραμμής Σουούάμπτον - Κρόντον, μιά λεπτοχαμομένη και χαριτωμένη γρηούλα. "Εμοιαζε καταπληκτικά με τή Ρόμπιν. Η νέα τήν άναγνώρισε άμέσως και δεν έκρυψε τόν θαυμασμό της για τό θάρρος της γιαγιάς της ή όποία σε ήλικία όγδόντα χρόνων άποφασίζε νά ταξιδεύη αεροπορικώς. "Έτρεξε κοντά της με άνοιχτή άγκαλιά και τής φώναξε:

"Γιαγιούλα! Καλώς ώρισες! Δεν με άναγνώριζεις; Είμαι ή Ρόμπιν..."

"Μικρούλα μου, πόσο ευτυχής είμαι πού σε βλέπω, τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη!"

Κουβεντιάζοντας, ή Ρόμπιν έπείστωρε με τή γιαγιά της στο διαμερίσμα της στο Λονδίνο και τή βόλεψε άμέσως στην κάμαρά της.

"Θέλω άφου νά με πιάς στο μαγαζί σου, Ρόμπιν - τής έλε σε κάποια στιγμή ή γερόντισσα-είμαι άνοση όμονη νά ιδώ πώς τά καταφέρνω. Τό σπίτι σου εινε χαριτωμένο, βαλμένο με έξαιρετικό γούστο. Σε συχαίρω, παιδί μου. Πές μου κι άλλα για τή ζωή σου. "Άπό τά γράμματά σου δεν έμαθα πολλά.

"Δεν έχω πολλά νά σου πώ γιαγιά μου. Θα μείνης μαζί μου και θά δής πώς ζώ. "Άλήθεια, άπόψε πρόκειται νά έρθη νά δευτηνή μαζί μες ένας νέος. Τόν είχα καλέσει προτού λάβω τό τηλεγράφημα σου. Δεν πιστεύω νά σε δυσαρεστή ή παρουσία του;

"Άπεναντίας μάλιστα... σωματώδ' πολύ τούς νέους. Μήπως..."

"Ό, όχι γιαγιά μου... Δεν είν' αυτό πού νομίζεις. Είμαστε πολλοί γείτονες, καλοί φίλοι και τίποτε περισσότερο. Ο Μάικ - έτσι τόν λένε - βασανίστηκε πολύ από μικρός. Εδύχως τό προσφέρουν τώρα μιά καλή θέσι σε μιά εταιρεία πετρελαίου, στην άποικίες. Σε λίγες μέρες θα φήγη... Ξεκουράσου τώρα, γιαγιούλα... Θα δευτηνήσουμε στις όκτώ."

Η Ρόμπιν φίλησε τά γιαγιά της και πήγε στην κάμαρά της. Η κουβέντα με τή γιαγιά της ένάφερε στην μνημη της τό προσημεία, τά βασανισμένα της χρόνια! Καθόταν τότε σ' ένα φτωχικό δωμάτιο μιάς λαϊκής οικοικίας. Στο διπλανό της δωμάτιο καθόταν ό Μάικ. Μιά μέρα, ή Ρόμπιν δεν είχε τή δύναμη νά σηκωθής από τό κρεβάτι της. Κι' όσο περνούσαν ή ώρες, τόσο τό μυαλό της σκοπιζόταν, όσόντου έπεσε σε μιά βύθισι... Σάν από μακριά, άκουσε έξαφνα "ότι χτυπούσαν στην πόρτα της, μιά δέν βούζε τή δύναμη ν' άπαντίση. Τότε κάποιος έσπρωξε τήν πόρτα και μπήκε στην κάμαρά της. "Ήταν ό Μάικ. Στήν αρχή, ό νέος νόμισε ότι ή Ρόμπιν είχε πάρει κανένα ναρκωτικό για νά δώσει τέλος στη βασανισμένη ζωή της, αλλά κατόπιν άντιλήφθη ότι ή νέα ήταν νησιτική κι' είχε λιποθυμήσει από τήν πείνα. "Έσπευσε τότε νά τής φέρη λίγο δυατό ζουμί..."

"Όκτώ χρόνια είχαν περσι από τότε. Ο Μάικ τήν είχε σώσει. Κι' όμως άποψε, ήταν άποφασισμένη νά τόν πληρώση βαθεία, γιατί θά άνοίγαν νά δεχθής τήν πρόταση πού τής είχε κάνει νά γίνη γυναίκα του..."

Ο έργομός του Μάικ διέκοψε τούς συλλογισμούς της. Ο Μάικ ήταν ένας λεβεντόκομος νέος με συμπαιθητική φυσιογνωμία.

"Λοιπόν Ρόμπιν-είπε άμέσως- τώρα πού είμαστε μόνοι μας, δώσω μου τήν άπάντησή σου.

"Αυτοθμα, Μάικ. Δεν γίνεται τίποτε. Σκέψθηκα πολύ. Σε συμπάθω και θά ήθουν εύτυχής νά γίνω γυναίκα σου, αλλά φοβάμαι τή ττώχεια γιατί τή γνώρισα καλά.

Τώρα κερδίζω πολλά. Πώς θέλεις λοιπόν νά τά έγκαταλείψω όλα και νά σε άκολουθήσω σε μιά μακρινή, άγνωστη χώρα, για νά ζήσω με έκει με τό μικρό μισθό σου; "Α! όχι Μάικ δεν τό άποφασίζω! "Αν τούλάχιστον μπορούσες ν' αγοράσής μιά πετρελαιόπηγη για τόν έαυτό σου, ίσως θά τό άποφασίζα... αλλά και πάλι... Αυτοθμα αν σε πικραίνω Μάικ, δεν μπορώ νά ξεχάσω ότι κάποτε μου έσωσες τή ζωή..."

"Άφρησέ τα αυτά, Ρόμπιν. Πές μου τήν αλήθεια. Μήπως έχεις κανέναν άλλον άν' άν' σου; Κανέναν πλούσιο νέο... Τόν Ούνικου ίσως..."

"Ανοησίες! Αδός ήταν άλλος χρηματοδότης μου και τίποτε περισσότερο... "Αν όμως άποφασίσω νά παντρευθώ, άσφαλώς θα έπιλήτωση τήν άνεξαρτησία μου... Αυτοθώς, ή άγάπη μονάχη, δεν φτάνει..."

"Αν μ' αγαπούσες Ρόμπιν, δώσε έγώ δεν θά λογαριάζεις τίποτε άλλο..."

Έξεινη τή στιγμή ή πόρτα άνοίξε, ή γιαγιά μπήκε στο σαλονάκι κι ή κουβέντα τών δυό νέων κόπηκε στη μέση.

"Νά σου συστήνω ένα μέλ-λοντα Ροζέλλερ, γιαγιά-είπε ή Ρόμπιν γελώντας.Εινε ό φίλος μου, Μάικ Ρέιου.

"Καίρω πολύ πού κάνω τή γνωριμία σου, Μάικ - είπε ή γρηούλα μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Εδύχομαι με τήν καρδιά μου νά πραγματοποιηθής ή προφητεία της Ρόμπιν.

Τό γεύμα πέρασε ευχάριστα με τήν κουβέντα. Η γιαγιά ήταν μιά έξυπνη όμιλητική και εύχρηστοη γυναίκα. Μετά τό δείπνο έπαίξε μιά καρτίδα Μπριτζ με τούς δυό νέους και στις δέκα ελε ότι ήταν κουρασμένη κι' ότι θα πήγαινε νά πλαγιάσθ. 3

"Όταν έμειναν μόνοι τους, ό Μάικ προσπάθησε νά μεταπείσει τήν Ρόμπιν, αλλά έκεινη δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτε.

"Άκουσε Ρόμπιν - τής έλεγε - δεν πιστεύω τά λόγια σου. Δεν προσδέχομαι ότι άν μ' αγαπάς σ' αλήθεια, θά μ' έγκαταλείψής έτσι. Μετά πέντε μέρες φεύγω. Δεν σε παρακαλώ! "Αν όμως άλλαξης γνώ-

- Πές μου τήν αλήθεια, Ρόμπιν, αγαπής τόν Μάικ, ρώτησε ό νέος

μη, έλα να με συναντήσεις στο πλοίο και να φύγουμε μαζί. Θα σου γράψω για να ξέρεις την άκριβη όρα της αναχώρησής του πλοίου. Θα παντρευτούμε στο πλοίο ή αν αυτό δεν γίνεται, τότε ο γάμος μας θα γίνει μόλις αποβιβασθούμε. Καλή αντίκριση, Ρόμπιν!

— Θάρθω να σ' αποχαιρετήσω στο πλοίο! — φώναξε η Ρόμπιν καθώς ο νέος έφυγε.

Την έπομένη, η Ρόμπιν πήγε τη γιαγιά της στο μαγαζί της. Η γερόντισσα έβριε κατάπληκτη μπροστά στην εργασία της έγχονης της και είπε:

— Άλλά αυτή η επιχείρησις θα κόστισε πολλά χρήματα, μικρούλα μου.

— Βεβαίως. Βρήκα κάποιον πλοίοιο ό οποίος μου δάνεισε χρήματα. Εύτηώς ή δουλειά μου πηγαίνει θαυμάσια. Όχι μόνο πλήρωσα τό χρέος μου, αλλά και κερδίζω πολλά.

— Γιατί δεν μου έγραψες έμένα να σε βοηθήσω. Σέχμασε ότι ειχες τη γιαγιά σου;

— Ήσουν τόσο μακριά... Δίν ο γιώριζα και δεν ήξερα αν ήθελες να με βοηθήσης. Πέσσα από σκληρές στιγμές. Ά! έου ξησες μία ήσυχη ζωή και δεν ξέρεις τί θα πη στενοχώρια. Εύτηώς πού ό Ούινκ...

— Ποιός είνε αυτός;

— Η αδελφή του ήταν παιδική φίλη μου. Αυτός μου έδωσε τά χρήματα για να λανσάσω την επιχείρησι. Άπόψε θα τον γνωρίσης...

Τό βράδυ, ό Ούινκ ήρθε. Πήρε τίς δύο γυναίκες με τό ατακινότό του και τίς πήγε στό έστιατόριο. Μετά τό γεύμα, ή μουσική, ή κίνηση, κούρσασαν φαίνεται τη γερόντισσα, ή οποία άποκομήθηκε σέ μία πολυθρόνα. Τότε οι δύο νέοι βγήκαν στην ταράτσα, άκούμπησαν σιά καγκέλλα κι' ό νέος είπε:

— Περιμένω άνυπόμονα την άπάντησή σου, Ρόμπιν. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Άλλά έντός από την άγάπη μου, έχω να σου προσέρω και πλούτο, τον οποίο κάθε γυναίκα ξέρει να εκτιμά.

— Άσπεί με να σκαφθώ άκόμο, Ούινκ, άπάντησε ή νέα σκεπτική.

— Θασρώ πός αγαπάς τον Μάικ. Πές μου την άλήθεια, Ρόμπιν.

— Ό! Αυτός θα φήγη σέ τρεις μέρες και θα λείψη τρία χρόνια. Έπειτα έγώ δεν κφύω τόσο εύκολα από τό αγαπημένο μου Λουδίνον.

Έλα, Ούινκ, πηγαίνε μας στό σπίτι... Η γιαγιά ξύπνησε θασρώ.

Την έπομένη τό πρωί, ή Ρόμπιν έλαβεν ένα μιλίλιέτο του Μάικ, στό όποιο έγραφε τά εξής:

«Λατρευτή μου, άναχωρώ την Πέμπτη στις 3 μ. μ. με τό «Όσεάνικ» της έταιρείας Ούάιλερ, από την αποβάθρα Τίμπερν. Σε περιμένω κι' σ' αγαπώ, ΜΑΓΚ.»

Η Ρόμπιν γέλασε με την έπιμονή του κι' άμέσως έγραψε την άπάντησή της:

«Άγαπή Μάικ, θάρθω να σε κατενοδώσω. ΡΟΜΠΙΝ.»

Τό άπόγευμα ή Ρόμπιν για να εύχαριστήση τη γιαγιά της την πήγε στον κινηματογράφο. Η ταινία άφες της γερόντισσας, άλλ' όταν έπύτρεψε στό σπίτι ήταν σολογιαμένη. Η Ρόμπιν άνησούχησε και τη ρώτησε μήπως είχε κωραστή.

— Όχι, παιδάκι μου. Άλλά τό φίλμ αυτό με τούς καινομύτους μου θύμησε τά νεάτα μου.

— Ό, γιαγούλα μου, θα ήθελα πολύ να μου διηγηθής την ιστορία της ζωής σου.

— Ό παππούς σου, μ' έλεψε από τό σπίτι μου και με πήρε στην Άμερική, γιατί ό πατέρας μου δεν ήθελε να μ' άφήση να τον πίσω έπειδή ήταν φτωχός. Σου φαίνεται ίσως περίεργο τό τόλμημά μας στην άποδηά έποχή μας, έ; Άλλά ή άγάπη ήπηρεσε πάντοτε, μικρή μου, δεν είνε καμιά μοντέρνα έφερέσις. Διασχίσαμε τον Άτλαντικό κι' όταν αποβιστήκαμε, ένοθήκαμε μ' ένα καρβαίνι χροστούδων για να βρωθή στον Ειρηνικό. Έγώ πέρναω τό μορφο μου ύπέρταρα πολύ. Η τροφή μας ήταν εύλεινη, τό νερό άθλιο, εχίμας έπιδημίες και χίλια δύο βάσανα. Τέλος πέσαμε σέ μία ένέδρα έρμητροδέμων. Σκότωσαν άρκετούς από τούς συντροφούς μας και άπαήγγαν δέκα γυναίκες. Μεταξύ αυτών ήσουν κι' έγώ. Βαδίζαμε επί μέρες πολλές, σούστον φάσσαμε στό χωριό τους. Άίγες μέρες κατόπι έφερα τό παιδάκι μου στον κόσμο. Οι Ίνδοι μ' άνάγκραζαν μαζί με τίς άλλες γυναίκες να σκάβουμε τά χωράφια τους.

Δέν μου έπέτρεπαν να πάω τό μορφο μου μαζί μου κι' έπειδή τό κακότιχο έλάγαε και μ' άποζητούσε, τί θασρείς; Τού γέμισαν τό στόμα με άναμμένα κάρβουνα και σάν γούισα τό βράδυ τό βρήκα νεκρό... Άίγες μέρες κατόπι, ένα στρατιωτικό άπόσπασμα ήλθε και μās έλευθέωσε μετά μία σύντομη μάχη. Βρήκα τον παππού σου και μαζί πήγαμε στην Καλιφορνια. Έργατασθήκαμε και σιγά - σιγά, με τον καιρό, γίναμε πλούσιοι, άποκτήσαμε τούτα παιδιά, άπ' τά όποια ό πατέρας σου ήταν τό μικρότερο.

— Μόλις μεγάλωσε παντρεύθηκε παρά τη θέλησή μας κι' έπύτρεψε στην Άγγλία. Μά, άλλοιμονο δεν τον είδα πεία. Τους έχασα όλους... Μου έμινεσε έου μονάχα...

— Ό! Δέν φαντάσθηκα ποτέ ότι ύπέρφρες τόσο, γιαγούλα μου. Ήσουν εύτηώς τούλάστιον;

— Όχι πάντοτε. Πέρασα από πίκρες, άπογοιμήσεις και βάσανα. Άλλά έλα διαλέξει την άγάπη. Άδτη με συγκρατούσε πάντοτε στις δύο δύσκολες στιγμές της ζωής μου. Ούτε μετανοιώνω για την έκλογή που έκανα.

Σεφετική τώρα, ή Ρόμπιν άναρωτιόταν αν ή γιαγιά της ειχε ναντέφι τό δίλημμα στό όποιο βρισκόταν και διατακτικά ρώτησε:

— Γιαγιά, έπιθέδες με πήγες να δω αυτό τό φίλμ;

— Ναί, παιδάκι μου, για να μη νομίζης ότι στην δική μου έποχή όλα ήσαν εύκολα. Ύπάρχον και τότε βάσανα, αλλά όταν ύπαρχη

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία και 8 δραχμάς άποκτάτε τά εξής άριστουργήματα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υτο

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ »

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

„ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

Του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στην «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται ή γεμάτη πάθος έρωτική ιστορία της ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ και ό παθητικο «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

Έπίσης με 4 ίδια δελτία και δραχμάς 8 άποκτάτε και την «ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνορέ Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΚΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλίλου Βέρν.

Έπίσης άρχισε ή διανομή τό νέου αισθηματικού άριστουργήματος της ΝΤΕΑΛΥ

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

Προσεχώς θα κυκλοφορήση τό έργο

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πρώτος κλπ. κλπ.

Οι έν τφ Έξωτερικφ άναγνώστα των περιοδικών μας πρέπει να στέλλουν, μαζί με τά δελτία και τās 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, όδύη θα ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γραφείον μας μία τσαιτη έπιδόρυνσις. Είς τās πόλεις του Έξωτερικου όπου ύπάρχον Ύπαρχατορία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώστα μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. ύπαρχατορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ή άγάτι...

Την Πέμπτη, λίγη ώρα προτού ξεκινήσει τό «Όσεάνικ» για τό μακρινό ταξίδι του, ή Ρόμπιν άνέβηκε στο πλοίο και βρήκε τον Μάικ άπάνω στη γέφυρα, μελαγχολικό και σκεπτικό.

— Με τά μούτρα που έχεις — τού ειπε ή νέα πειρακάτα — θα εινε φοβερό να ζήση κανείς μαζί σου, άδιάφορο άν στο Λουδίνω ή στην άκρη του κόσμου... Άπόσσο μορφο — να τό άποφασίσω άν μου ύποσχεθής να γίνης και εύχάριστος...

— Ρόμπιν! Μιλās σβαροά; θέλεις άλήθεια να έρθής μαζί μου; — Φυσικά, άνόητε, αφού πούβησα τό κατίστημα και με τά χήματα που πήρα θ' έμπορέσης ν' άγοράσης μία πηγή πετρελαίου...

— Άδύνατον Ρόμπιν. Δέν μορφο να σου όφελω τόσο πολλά...

— Κουτέ, δέν μου όφείλεις τίποτε. Όλα τα χρωστās στή γιαγιά, ή όποια μ' έκανε και γενική κληρονόμο της...

Και τριφερά ή Ρόμπιν άκούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο του Μάικ.